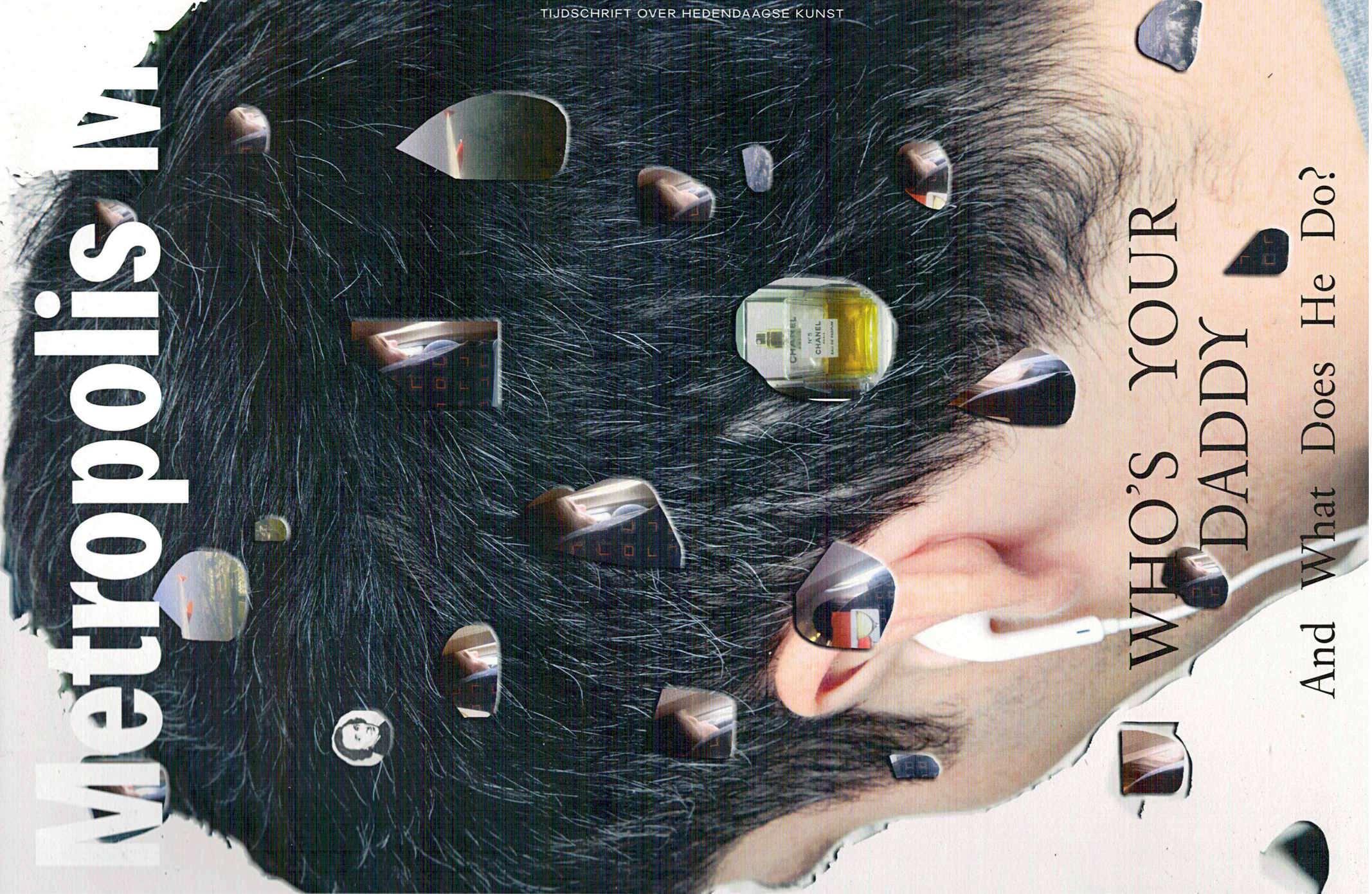

Metropolis IV

WHO'S YOUR
DADDY

And What Does He Do?

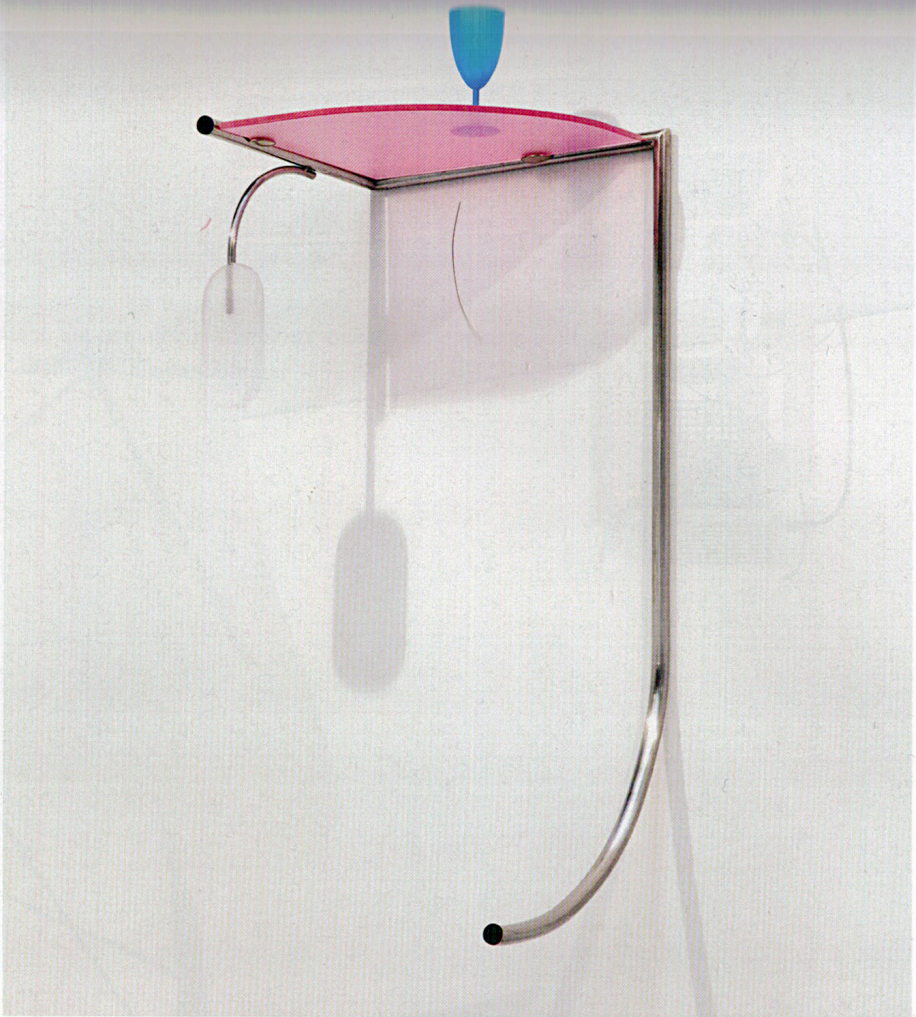
AGNÈS VARDA, AUKE & ANNE
DE VRIES, GUIDO VAN DER WERVE

Kunst en speelfilm, Portnoy
& Spooner over musical

Nr 2 2016
APRIL/MEI
9,95 EURO

Anne de Vries, *Displaced Viewfinder Shelf*, 2013, 260 x 65 x 160 cm

Vader en zoon De Vries, beiden kunstenaar, gaan in gesprek over wat ze van elkaars kunstenaarschap vinden.

Door Auke de Vries & Anne de Vries

Dubbelportret

Auke de Vries, *zonder titel*, 2011, beschilderd metaal, 100 x 100 x 50 cm.

Auke de Vries & Anne de Vries

ANNE: Jij bent mijn vader en ik ben jouw zoon, het blijft een wonderlijk gegeven dat ik voortkom uit jou en Marijke. Jij Auke (1937) groeide op in Friesland op het platteland, zonder enige notie van wat een kunstwereld of kunstenaar zou kunnen zijn, wat waren jouw eerste impulsen?

AUKE: Als dat er was, was er geen vergelijk of herkenning met zo'n soort leven. En toch tekende ik het landschap. Ik wist vooral dat ik weg moest uit Friesland. Toen ik zeventien werd vertrok ik via Den Haag naar Parijs en ontmoette ik kunstenaars. Mijn eerste aanraking met de kunstwereld was contact met Frits Klein en zoon Yves.

ANNE: Ik, Anne (1977) groeide op in een familie omgeven door cultuur, kunst, boeken, fkk [Freikörperkultur], biologisch dynamische boodschappen, een klimaat anders dan buiten op straat. Jouw leven heeft geleid tot een omgekeerde situatie voor mij in mijn jeugd.

AUKE: Toch, het verschil in opgroeien heeft weinig met het uiteindelijk beroep te maken.

ANNE: Ja zo voel ik dat ook. Er is altijd een buitenwereld, anders dan de directe omgeving.

configureren tot vormen die doen denken aan meubilair. Daarbij word ik ook aangetrokken tot vormen en media die dicht op de huid van een algemene cultuur zitten en minder meteen als kunst overkomen, maar waarvan de functie verschuift.

AUKE: We hebben beiden een specifieke interesse in wat een publieke sfeer en ruimte kan zijn, ik meer vanuit de architectuur en stedenbouw, jij meer vanuit de media.

ANNE: Over de publieke ruimte gesproken, ik moet denken aan jouw werk *Für Daphne* in Maagdenburg waarvan de naam is ontleend aan de Griekse mythologie waarin de nimf Daphne probeert te ontkomen aan de avances van Apollo en verandert in een laurierboom. Jij hebt haar een alternatief onderdak aan de Elbe geboden. Ook hier gaat het om zoiets als een schuilplaats voor het kwetsbare individu ten opzichten van een algemeen heersende kracht.

AUKE: Wat mij weer doet denken aan de werken die jij onlangs hebt gemaakt met (historisch) fotografisch materiaal van protesten en massale sociaal-politieke bijeenkomsten. Hier vindt een versmelting plaats tussen beelden die we kennen uit media en nieuwsberichten en een sculpturale vorm.

ANNE: Dat werk heet *Boids* en verwijst naar een softwaresimulatie die berekent hoe massa's (zoals insecten) zich gedragen. Maar ik denk dat ik uiteindelijk

vooral geïnteresseerd ben in een soort geestverruimende ervaring, dit kan ook via feitelijkheden lopen, wetenschap, muziek om zo een schaal vergrotend perspectief aan te bieden. Ergens zie ik een vergelijkbaar sentiment. Dat van jou is autonoom en roept een illusie op van een hybride samenhang. Tegelijkertijd is het ook heel gedisciplineerd. Dat van mij is hybride van binnen-uit, tegenstrijdiger in zijn verbanden en tussen vorm en inhoud maar wel met een vast uitgangspunt.

AUKE: Inmiddels vertellen we elkaar dikwijls over de telefoon waar we mee bezig zijn. Een tentoonstelling van jou is voor mij nog steeds een verrassing met steeds nieuwe elementen. Maar je kan goed vertellen over de herkomst van je werken. Bij mij is dat anders, er zijn kennelijk beelden die geboren willen worden. De herkenning is achteraf. Misschien is het wel een van de redenen dat ik vaak geen titels aan mijn werk geef. Over het algemeen is tekenen voor mij de manier waarbij dingen zich aandienen.

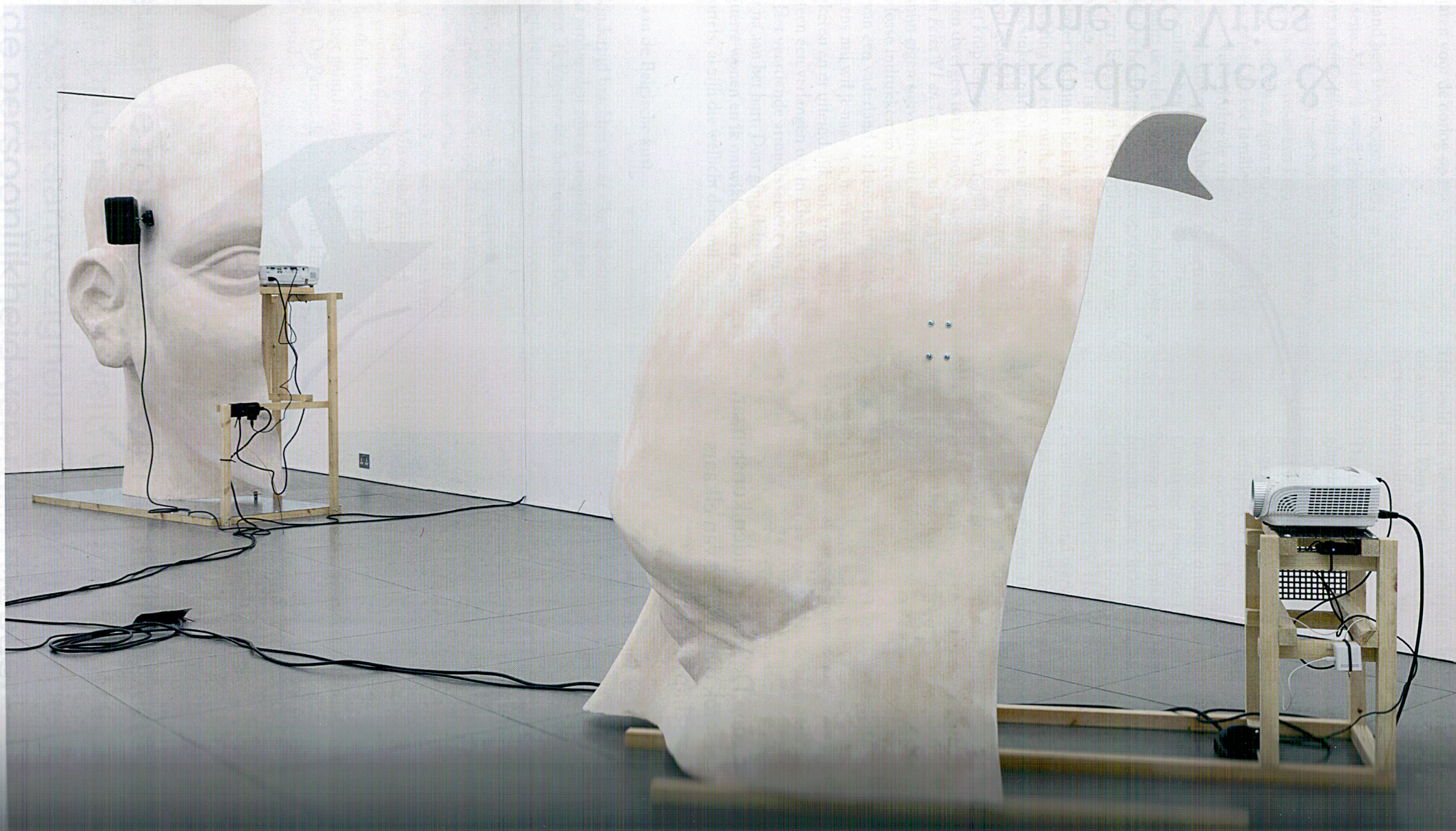
ANNE: Wat ik fascinerend vind aan jouw werkwijze is dat het werk zo hoogst autonoom en intiem tot stand komt, maar vervolgens in de meest publieke ruimtes wordt geplaatst. Die intuïtieve manier om tot beelden te komen lijkt zich te willen bevrijden van de logica in de wereld om ons heen om er vervolgens een plek in te vinden. Door de schaal van de stedelijke omgeving te onderzoeken, wordt de maat bepaald en dwing je een plek af voor deze krachten. Er zit een soort strijdvastheid in om voor het autonome op te komen. Grote sculpturen

in de publieke ruimte hebben al snel een politieke connotatie wat de tegenstrijdigheid nog groter maakt.

AUKE: Ja dat klopt. Alhoewel de maat relatief is. Sommige werken zijn groot maar komen toch niet groot over. Er is inderdaad heel veel, en vooral veel van hetzelfde in de openbare ruimte en ik voel mij geroepen om daar een andere klank in aan te brengen.

ANNE: In mijn eigen werk vindt een tegenovergesteld

proces plaats. Ik begin regelmatig vanuit interesse in onderwerpen waarvan ik denk dat die een algemeen wereldbeeld beïnvloeden. Ook als ik die niet volledig begrijp sleep ik het in mijn hol in en wordt er iets mee gedaan om tot vormen te komen waarin de onderwerpen in een andere hoedanigheid weer naar buiten komen. Soms inhoudelijk maar het kan ook sculpturaal en ruimtelijk zijn, zoals in de serie *Viewfinder*. In dit geval heb ik mijzelf beperkingen opgelegd om enkel met elementen van een roze (hippie) bril te werken, en te

AUKE: Kun je een voorbeeld geven?

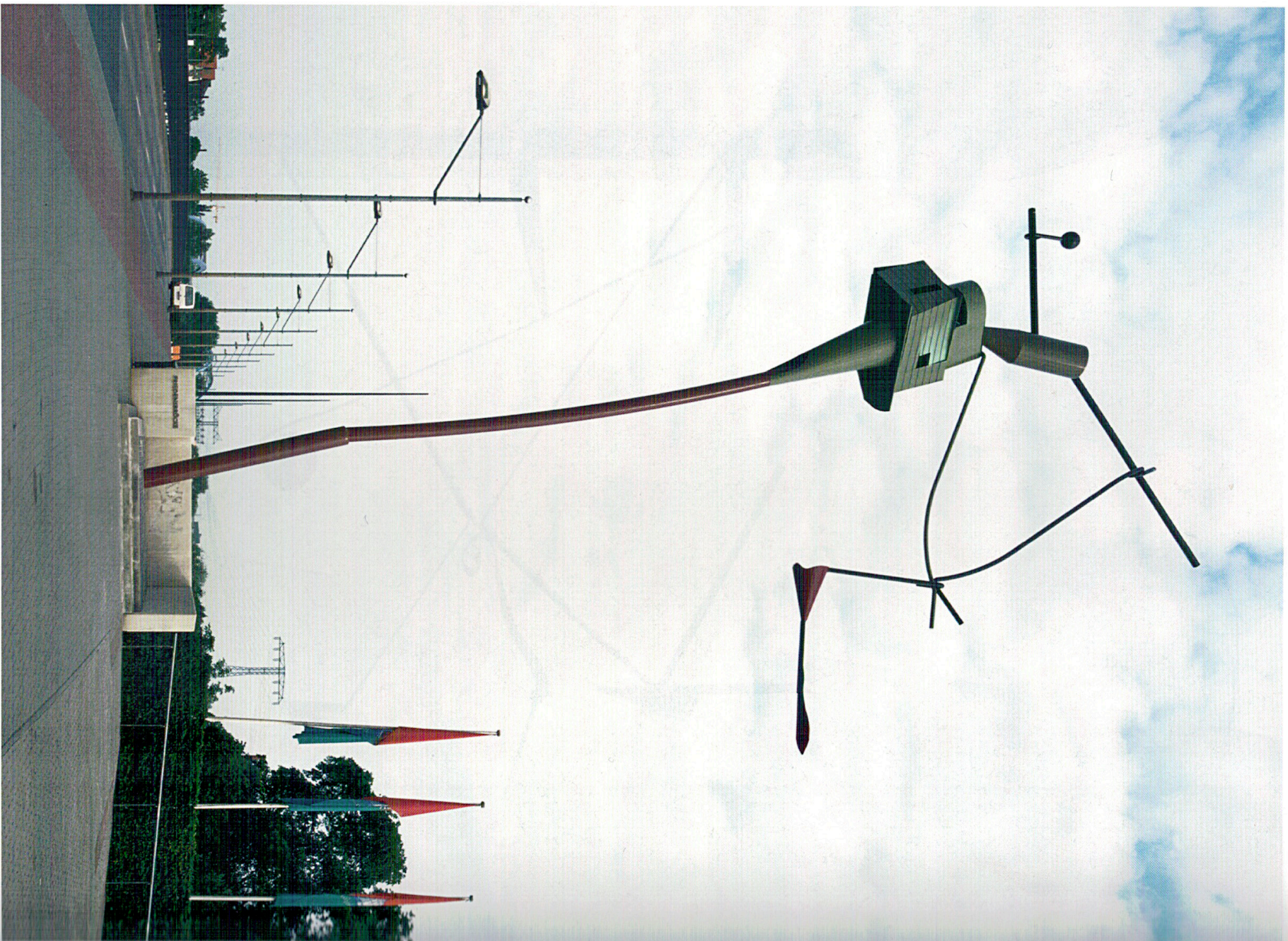
ANNE: De installatie *Submission*. De gefragmenteerde hoofden zijn in gesprek met elkaar, we horen flarden van telefoongesprekken die ik voerde met instituten die voorzien in beperkingen, zoals: gevangenissen, kloosters, opvangcentra, meditatiecentra en bdsm-clubs. De nadruk ligt op de beschrijving van de huiseigels en de sfeer. Vanuit verschillende beweegredenen worden vergelijkbare methoden toegepast om een psychologi-

sche staat van zijn te bewerkstelligen. De mogelijkheid om via digitale media vrijelijk contact te kunnen maken met alle uithoeken van de wereld wordt nu aangewend om dit geconstrueerde gebrek aan ruimte met elkaar te verbinden.

AUKE: De heersende normen, ik infiltreer ze, jij vormt ze om.

AUKE DE VRIES
is kunstenaar, Den Haag

ANNE DE VRIES
is kunstenaar, Berlijn

Auke de Vries, *Für Daphne*, 2001, beschilderd metaal, 25 m hoog

Anne de Vries, *Boids, Tunisia Protest*, januari 2011